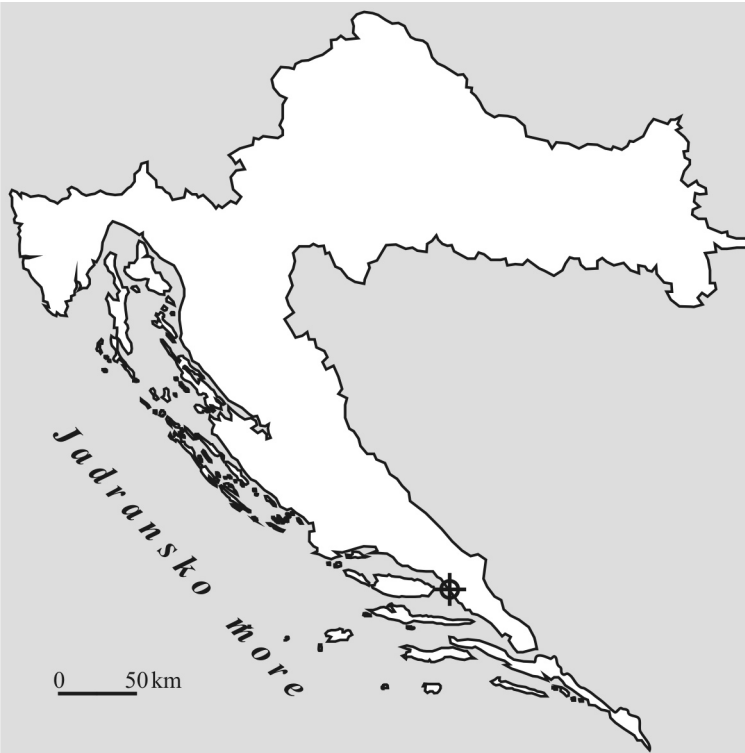

JAMA ZEČICA (-355 m)

PIŠU: mr.sc. Roman Ozimec
 Hrvatsko biospeleološko društvo
 Zagreb
Dalibor Reš
 Speleološka udruga "Estavela"
 Kastav
Ivan Glavaš
 Speleološka udruga "Spelunka"
 Veprinac
Predrag Rade
 Speleološko društvo "Karlovac"
 Karlovac

Ulaz u jamu Zečicu

foto: Antonio Ciceran

Uvod

Istraživački tim Hrvatskog biospeleološkog društva (HBSD) u suradnji s djelatnicima Javne ustanove Park prirode Biokovo (PPB) započeo je 2002. godine projekt "Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo" kojim počinju sustavna biospeleološka istraživanja Parka, odnosno masiva Biokova. U razdoblju od 2002. do 2006. godine u 190 istraživačkih posjeta pojedinim speleološkim objektima obuhvaćeno je oko 120 objekata na području svih pet biokovskih biogeografskih pojaseva (Bušelić i Ozimec, u tisku). Za svaki speleološki objekt utvrđen je točan položaj, njegovo nulto stanje, definirana su špiljskih staništa, izmjereni važniji ekološko-klimatski parametri, sakupljena podzemna fauna, obavljena fotografska i video dokumentacija te procjena potrebnih mjera zaštite. Preliminarni rezultati ovih istraživanja predstavljeni su na 8. hrvatskom biološkom kongresu 2003. godine u Zagrebu u obliku usmenog izlaganja (Ozimec i Jalžić 2003) te detaljno opisani u obliku stručnih elaborata (Ozimec i Jalžić, 2002, Ozimec i sur. 2002, Ozimec i sur. 2003, Ozimec i sur. 2004, Ozimec i sur. 2005, Ozimec i sur. 2006, Ozimec i sur. 2007), a slijedi završna obrada podataka te brojni specijalistički radovi.

Uz izvanredna biološka, arheološka i paleontološka otkrića, koja nisu predmet ovog članka, prilikom ovih istraživanja su uz već poznate speleološke objekte utvrđeni brojni novi, koji prije nas nisu bili poznati široj speleološkoj javnosti. Premda to nije bilo predviđeno projektom, za većinu njih smo uz već navedena biospeleološka, proveli i bazna

ISTRAŽIVANJA

Polica na 50 m dubine

foto: Antonio Ciceran

speleološka istraživanja koja su uključila fizičko istraživanje, uz topografske izmjere i izradu nacрта te tako dali doprinos speleološkom poznavanju Biokova.

Jedan od najimpozantnijih novih speleoloških objekata Biokova je jama Zečica otkrivena 2002. godine (Ozimec i sur. 2002), koja je u više akcija, uz podršku većeg istraživačkog tima istražena do 355 m dubine. Uz Jamu Amforu (-788 m), ovo je najdublji speleološki objekt obuhvaćen našim istraživanjima. Namjera ovog rada je predstavljanje jame Zečice, uz kronologiju istraživanja, morfološki opis, daljnje potencijale istraživanja te biospeleološke aspekte.

Kronologija istraživanja jame Zečice

Jamu Zečicu je istraživačkom timu HBSD-a, kojeg su sačinjavali: Jana Bedek, Branko Jalžić, Marko Lukić i Roman Ozimec, 17. listopada 2002. godine pokazao Ozren Miočević iz Makarske. Već na prvi pogled jama nas je impresionirala svojim velikim ulazom dimenzija 11 x 6 m. U jama se

tada spustio, kao prvi istraživač samo B. Jalžić do police na dubini od oko 50 m, odnosno koliko mu je dozvolila duljina užeta. Procijenio je da se jama nastavlja barem još 50 m, odnosno da je dubina ulazne vertikale oko 100 m i tom prilikom je na polici sakupio biološki materijal. Jama tada nije topografski snimana, a fotografski je snimljen samo impresivni ulaz.

Prilikom navedenog istraživanja pregledana je i jama dubine 11 m smještena neposredno uz istočni rub Zečice, tako da ih odvaja samo uski greben. Iako ima veći ulazni otvor od Zečice u njoj nije nađen prolaz dalje. Istočno od Zečice je vrlo zanimljiva Lokva Zečica, koja predstavlja nekadašnju jamu, koja je ljudskom aktivnošću zatvorena i pretvorena u lokvu promjera oko 7 m, a dubine oko 10 m. Na grebenu zapadno od jame Zečice istraživana je 20-ak metara duboka Jama na grebenu. Ovi objekti nisu topografski snimljeni što će se učiniti prilikom narednih istraživanja područja Zečjih Rudina.

Jama Zečica zbog određenih prioriteta pri provođenju projekta nije bila uključena u

istraživanja 2003. godine, već je prvo naredno istraživanje provedeno 26. svibnja 2004. godine. Istraživački tim činili su: Jana Bedek, Branko Jalžić, Marko Lukić, Roman Ozimec i Predrag Rade. Jamu je postavljao P. Rade, a na tadašnje dno na -98 m spustili su se svi istraživači. Jamu je topografski snimala J. Bedek dok je mjerio M. Lukić. Izvršene su mikroklimatske izmjere i sakupljena je bogata špiljska fauna. P. Rade, kasnije prozvan "tata od jame", tada je na dnu jame našao pukotinu koja je obećavala prolaz dalje.

Nakon opsežnog čišćenja ulaza u pukotinu utvrđeno je da se dalje može probiti samo proklesavanjem pa je to ostavljeno za narednu akciju koja je provedena za tek nešto manje od dvije godine, odnosno 2. travnja 2006. Istraživački tim činili su: Igor Jellenich, Nenad Kuzmanović, Martina Pavlek i Predrag Rade, dok je Ivan Glavaš odustao zbog ozljede dobivene prethodnog dana prilikom istraživanja Jame na Dvornju. Proklesan je prvi dio prolaza, ali se zbog praznih akumulatora za bušilice nije moglo proći do kraja suženja. Zrak je izrazito cirkulirao prema unutrašnjoj vertikali, a iza suženja se čuo vjetar kako huči. Na osnovi ubačenog kamena procijenjena je perspektiva nastavka jame od barem 40 m.

Slijedeća akcija provedena je 27. listopada 2006. godine, a istraživački tim sačinjavali su Antonio Ciceran, Ivan Glavaš, Igor Jellenich, Nenad Kuzmanović, Predrag Rade, Rudi Reš, Dalibor Reš, Andrija Rubinić, Ivana Bartolović. Na dno su se spustili svi istraživači, a nekoliko (I. Jellenich, N. Kuzmanović, P. Rade, R. Reš) ih je djelomično proširilo prolaz, ali još uvijek nedovoljno za prolaz istraživača. Ipak u vertikalu je ubačena povećana stijena na osnovu koje je P. Rade procijenio njenu dubinu na barem 200 m. Speleolozima drag zvuk beskonačnog padanja kamena snimljen je kao audio zapis koji je motivirao istraživače na sljedeću akciju. I. Bartolović i D. Reš su topografski snimili cijeli objekt. Konačno u razdoblju od 22. do 25. lipnja 2007. godine brojna istraživačka ekipa u sastavu: Ivana Bartolović, Jana Bedek, Martina Borovec, Filip Brdovčak, Kristina Crancich, Hrvoje Cvitanović, Ozren Dodić, Ivan Glavaš, Igor Jellenich, Igor Jelinić, Frane Kožemelj, Nenad Kuzmanović, Domagoj Laušić-Buco, Marko Lukić, Marko Grgačević, Slaven Nižetić, Predrag Rade, Dalibor Reš, Rudi Reš i Ivica Seitz obavlja do tada najopsežnije istraživanje jame i rekognosciranje područja Zečjih Rudina. Jama Zečica istražena je do sadašnjih dimenzija, a uz nju su na okolnom području rekognoscirane četiri jame i jedna

špilja, koje tom prilikom nisu istraživane. U Zečicu se prvi spuštaju P. Rade, I. Jellenich i R. Reš, proširuju suženje i spuštaju se na -135 m. Procijenjeno je da jama ide dalje još oko 100 m te utvrđeno da se pojavljuje protok vode. Postavljanje, istraživanje i topografsko snimanje nastavljaju ostali članovi ekipe do meandra na -315 m, gdje je bilo potrebno ponovo primijeniti metodu proklesavanja za prolaz dalje, da bi se spustilo do trenutnog dna jame na -355 m. Jama se nastavlja uskim meandrom u koji otječe voda. Biospeleološka istraživanja i mikroklimatska mjerenja obavili su J. Bedek i M. Lukić.

Zaključno, jama Zečica istražena je kroz šest akcija, radom brojnih istraživača, članova HBSD-a te drugih speleoloških udruga: SO HPD Željezničar, Zagreb; SO PDS Velebit, Zagreb; SD Karlovac, SU Spelunka, Veprinac; SU Estavela, Kastav; SO HPD Dubovac, Karlovac, SK Ursus spelaeus, Karlovac; SD Profunda, Selca, o. Brač.

Kronologija topografskog snimanja

Ulaznu vertikalu Zečice i jamu do nje topografski snima J. Bedek, a mjeri M. Lukić 26. svibnja 2004. Prilikom istraživanja 28. listopada 2006. kad se pokušalo proširiti suženje na dnu jame, jamu od ulaza do prvog suženja topografski ponavlja D. Reš, a mjeri I. Bartolović. Oni do crtavaju profile na kojima se nalaze prozori. U posljednjem istraživanju u lipnju 2007. prolazi se kroz suženje na -96 m dubine te 23. lipnja 2007. I. Glavaš snima, a I. Jellenich mjeri od suženja na -96 m do -150 m glavni i bočni kanal do neprolaznog suženja na -209 m gdje zrak struji iz uskog meandra. Istovremeno M. Borovec snima a D. Reš mjeri 217 metarsku vertikalu od dna do spoja s Glavaševim dijelom. Nakon proklesavanja meandra na dnu jame 24. lipnja 2007. D. Laušić snima, a R. Reš mjeri od velike vertikale do trenutnog dna jame na -355 m.

Korištena oprema

Cijela jama, izuzev bočne vertikale opremljena je inox fiksevima 10 mm. Za ulaznu vertikalu dovoljno je 100 m užeta, za sljedeću P217 potrebno je 300 m užeta i 60-ak metara za postavljanje od ulaza u meandar do trenutnog dna. Bočna vertikala 150-209 m opremljena je fiksevima promjera 8 mm. Prvo dvostruko sidrište se nalazi s lijeve strane nešto niže od trećeg međusidrišta u velikoj vertikali. Za bočnu vertikalu dovoljno je 90 m užeta.

Položaj, pristup i naziv jame

Jama Zečica se nalazi u istočnom dijelu

Biokova, na zapadnom rubu zaravni Zečje Rudine, u dnu prostrane vrtače, na nadmorskoj visini od 1002 m. G-K kooordinate ulaza su: $x=4791,025$; $y = 6431,085$; $z = 1002$ m.

Najjednostavniji pristup je osobnim automobilom cestom od Makarske za Gornje Tučepe od kojih krećemo cestom za Biokovo. Kod Vrata Biokova skrenuti desno starom neasfaltiranom biokovskom cestom za Kozicu sve do napuštenog naselja Podglogovik. Ovdje treba ostaviti aute i krenuti pješice kroz selo pa po stazi iznad sela sve do ispod Zečjih Rudina, kuda se treba preko grebena uspeti na područje Zečje Rudine, gdje je nalazi jama. Put traje otprilike jedan sat od mjesta gdje ostavljamo aute.

Naziv jame potječe od naziva područja na kojem se nalazi, odnosno Zečje Rudine. Prema svjedočenju O. Miočevića koji nam je pokazao jamu i koji je nekad češće boravio na ovome području, jama se oduvijek nazivala imenom Zečica i nikada nije čuo za neki drugi naziv.

Morfologija jame

Jama Zečica nalazi se u dnu prostrane vrtače gdje su smještene dva jamska ulaza. Istočni veći, ulaz je u svega 11 metara duboku jamu, a zapadni je ulaz u Zečicu, dimenzija 11 x 6 m. Zečica je postavljena sa sjeveroistočne strane. Glavno sidrište je stablo nakon kojega silazimo 2 metra niz vertikalu. Ulazna vertikala je duga 95 m s policom na 42 m dubine. Spuštanjem ispod police shvaćamo da se radi o lažnom dnu. Vertikala je od ulaza u jamu do police smjera pružanja SI-JZ, dok je od police na niže izraženija poprečna pukotina SZ-JI. Stijenke jame nisu krušljive, ali je potrebno pažljivo prelaziti preko kose police na 42. metru dubine na kojoj ima kršja. Petnaestak metara ispod police na SZ strani otvara se prozor u vertikali širok 2 m. Ulazna vertikala razlomljena je međusidrištima P4, P9, P17, P7, zatim na polici s desne strane, zatim 4 m dijagonalno niže na suprotnom zidu, zatim P5, P15, P5 i dvostruko sidrište nad prevjesom P27, nakon kojega silazimo na tlo prekriveno kršjem. Nagnuti kanal se blago spušta u smjeru SI i nakon 5 m račva na dva kraka. Desni kanal širok oko 2 m postupno se sužava i vodi desetak metara u smjeru I-JI i završava dimnjakom kojemu je laserskim daljinomjerom izmjerena najveća visina od 36 m. Tlo je prekriveno kršjem i razbacanim ljudskim kostima. U posljednjem istraživanju pronađena je donja ljudska vilica sa svega devet zubnih otvora, odnosno zubne formule 5+4. Lijevi kanal pruža se 15-ak metara u smjeru SZ i s dva metra širine sužava se nakon desetak

metara do neprolaznog, a plafon se spušta do metar i pol visine. Na tom su mjestu u više navrata, nakon što je P. Rade osjetio vrlo snažnu zračnu cirkulaciju, P. Rade, N. Kuzmanović, R. Reš proklesavali suženje iza kojega se otvara 217 m duga vertikala. Vertikala je oblikovana na sjecištu dviju pukotina smjera pružanja SZ-JI i SI-JZ. Iz pravca SI dolazni je meandar iz kojega lagano teče voda. Spuštamo se niz P217 vertikalu razlomljenu međusidrištima P30, P4, P18 i dolazimo do mosta iza kojega se u smjeru SZ otvara paralelna vertikala. Na dubini od 150 metara, odnosno 52 m od vrha velikog skoka (P217) nalazi se ulaz u sporedni kanal jame. Smješten je na zapadnom obodu velikog skoka, a za ući u kanal potrebno je prijeći nekoliko metara ili se zaljuljati s desetak metara višeg sidrišta. Kanal je pretežito vertikalni. Počinje vertikalnim skokom od 6 m nakon čega slijedi manja polica s koje se jedan mali odvojak vraća prema velikom skoku. Dalje se s police spušta vertikala dubine 31 m. Dno čini manja polica koja se nakon 3 m nastavlja malim skokom i strmom kosinom 7 m u dubinu. Odmah zatim prelazi u vertikalu dubine 10 m. Dno vertikale je polica dimenzija oko 5 x 5 m. Ispod police nalazi se još jedan manji skok od 6 m i polica dimenzija 3 x 2 m. Dalje se pruža neistraženi uski meandar, a bacanjem kamena može se zaključiti da se nastavlja barem nekoliko metara u dubinu. Moguće je provlačenje speleologa manjih dimenzija. Iz meandra je utvrđeno strujanje zraka u smjeru izlaza (23. lipnja 2007.). Generalni smjer pružanja opisanog kanala je zapad. Dno kanala nalazi se na -209 m od ulaza u jamu, odnosno 59 m dublje od ulaza u kanal.

Nastavak velike vertikale (od 150 m dubine nadalje) je poličica opremljena dvostrukim sidrištem iza koje slijede međusidrišta P3, P22, P45, P12,5, P9 na kojoj blago zaobilazimo (JZ) glonđu "Megi" (10 x 8 x 4 m) zaglavljenu u najširem dijelu vertikale P14,5, P29,5, P28. Silazimo na eliptično dno prekriveno kršjem, s lokvicom vode u SZ dijelu prostorije.

U suprotnom JI dijelu, među glondama nalazi se ulaz u meandar, širok gotovo metar, gdje nakon 7 m dolazimo do vertikale od P4 u kojoj se meandar širi u prostoriju visoku 4 x 3 m. Slijedi P2,5 i nastavak meandra u kojem se nakon 15-ak metara otvara vertikala P18 s malim jezercem, iznad kojega se kanal nastavlja preko sigastog saljeva i spušta u u završnu dvoranu dimenzija 2,5 x 3 m. Iz dvorane se u JI dijelu nastavlja meandar u koji otječe voda gdje je dosegnuta dubina jame od -355 m uz dužinu od 73 m.

ISTRAŽIVANJA

Geneza i analiza jame

Nastanak Jame Zečice uvjetovan je izrazitom tektonikom. Jama se nalazi na markantnom rasjedu koji se u smjeru S-J s blagim otklonom u pravcu SZ-JI proteže od Župe prema Sošićima, a na ovom području prolazi između vrha Čubrijan (1289 m) i Stegoša (1058 m). Oblikovana je u dolomitiziranim vapnencima donje krede (K_1^{1-5}) (Benček, u tisku). Jama je morfološki relativno jednostavne građe. Predstavlja jedan glavni vertikalni kanal od kojeg se na oko -150 m odvaja paralelni bočni kanal. Glavni kanal formiran je na sjecištu tektonskih pukotina dominantnih pravaca SI-JZ i SZ-JI. Kanali su prošireni većinom korozivnim djelovanjem vode u krednim vapnencima, a jama još i danas ima protočnu funkciju, na što ukazuje pojava vertikalne precipitacije vode već na oko -130 m, kao i vrlo mala količina speleothema izlučena samo mjestimično u jami.

Jama Zečica je trenutno s -355 metara dubine 24. jama po dubini u Hrvatskoj,

te 7. na Biokovu. Ona je u odnosu na sve dublje biokovske jame, čiji se ulazi nalaze na nadmorskoj visini od 1350 do 1590 metara, smještena najniže, na svega 1002 m. Usprkos tome u jami se nalazi do sada najveća otkrivena jamska vertikala na Biokovu od -217 m. Dno jame se, sukladno nisko smještenom ulazu, u odnosu na sve duboke jame na Biokovu nalazi na najnižoj nadmorskoj visini od 647 m, gdje se jama nastavlja u obliku neprolaznog meandra.

Perspektiva za daljnja istraživanja jame

Prilikom istraživanja utvrđeno je da perspektiva za daljnja istraživanja postoji na više mjesta. Prvo se nalazi 50-ak metara ispod ulaza u jamu. Sedam metara horizontalno od postavljenog smjera nalazi se prozor 2 x 6 m u kojemu je moguć eventualni nastavak dalje. Prozor se nalazi na SZ strani jame u čijem se smjeru razvija i nastavak jame prema dnu. Sljedeće zanimljivo mjesto je također prozor koji se nalazi na 60-ak metara dubine, blizu sidrišta s lijeve strane u zidu vertikale. Kroz

ovaj prozor manjih dimenzija (1 x 1 m) moguće je ući u eventualni nastavak jame. Sljedeće zanimljivo mjesto nalazi se tik ispod proširenog suženja (-96 m); radi se o dolaznom kanalu kroz koji se cijedi voda i kojega bi se moglo tehnički penjati. Zatim, uski meandar na dnu bočne vertikale na -209 m dubine možda bi mogao proći neki od speleologa sitnije građe i procijeniti isplativost eventualnog širenje kanala. Iz meandra se osjeća strujanje zraka što povećava potencijal ove perspektive. Posljednje i vrlo perspektivno mjesto je priječenje ulaza u posljednju vertikalu (18 m) u čijem vrhu je moguće priječiti sigasti saljev, a time možda i samo dno jame gdje se nalazi uski, neprolazni meandar u koji otječe voda i osjeća se strujanje zraka. Ovdje je također moguć prolazak speleologa sitnije građe.

Biospeleologija jame Zečice

Temperatura zraka u jami varira od 3,5°C (izmjereno 26. svibnja 2004. na dnu ulazne vertikale) do 8,0°C (izmjereno 24. lipnja 2007. na -314 m). Čini se da je najhladniji dio jame ulazna vertikala na čijem je dnu zabilježena temperatura zraka u rasponu od 3,5°C do 5,8°C, dok se nakon isklesanog prolaza temperature podiže na oko 8°C. Relativna vlažnost zraka je visoka i iznosi 100 %. Uz vertikalnu precipitaciju vode u jami se pojavljuju periodične i stalne nakapnice, dok je stalni vodeni tok zabilježen od dubine od oko 130 m. Uz kopnena i vodena špiljska staništa u jami je utvrđeno i stanište higropetrika, ali na njemu do sada nažalost nisu nađene vrste tipične za ovo stanište na Biokovu.

Biospeleološkim istraživanjem do sada su utvrđene slijedeće faunističke svojte:

Gastropoda -*Zospeum amoneum*
Fam. Semilimacidae, Gen/sp.

Amphipoda -*Niphargus* sp. ? nov.

Isopoda -*Alpioniscus bosniensis*

Diplopoda -*Brachydesmus* sp.
Gen/sp.

Pseudoscorpiones -*Chthonius* (C.) *absoloni*

Neobisium (B.) *cf. insulare*

Opiliones -*Nelima troglodytes*

Aranea -*Histopona* sp.

Acari - Fam. Trombidae, Gen/sp.

Opiliones -*Cyphophthalmus* sp.

Collembola - Gen/sp.

Coleoptera -*Neotrechus dalmatinus*

Speoplanes giganteus biocovensis

Trichoptera - Gen/sp.

Proširivanje uskog dijela na 95 m dubine

foto: Antonio Ciceran

Determinacije su izvršili J. Bedek (Isopoda), S. Gottstein (Amphipoda), B. Jalžić (Coleoptera) te R. Ozimec za ostale skupine. Većina utvrđenih organizama

predstavlja troglobionte, dakle pripadnike kopnene špiljske faune, osim rakušca iz roda *Niphargus*, koji je stigobiont, predstavnik vodene špiljske faune. Među nalazima koji su

već utvrđeni za jame na Biokovu, posebno se ističe najvjerojatnije za znanost nova svojta špiljskog amfipodnog rakušca.

Literatura

- Benček, Đ.: Geologija Biokova. U: Ozimec, R. (ur.): Biokovo, Graphis, Zagreb (u tisku)
- Bušelić, S., Ozimec, R., in press: Speleologija Biokova. U: Ozimec, R. (ur.): Biokovo, Graphis, Zagreb (u tisku)
- Ozimec, R., Bedek, J., Gottstein-Matočec, S., Jalžić, B., Pavlinić, I., 2004: Godišnji izvještaj projekta Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo za 2003. godinu. Stručni Elaborat, HBSD, 1-37, Zagreb
- Ozimec, R., Bedek, J., Jalžić, B., 2005: Godišnji izvještaj projekta Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo za 2004. godinu. Stručni Elaborat, HBSD, 1-25, Zagreb
- Ozimec, R., Bedek, J., Jalžić, B., 2006: Godišnji izvještaj projekta Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo za 2005. godinu. Stručni Elaborat, HBSD, 1-36, Zagreb
- Ozimec, R., Jalžić, B., 2002: Pregled biospeleoloških istraživanja na području Parka prirode Biokovo., Stručni elaborat, 1-55, Hrvatsko Biospeleološko Društvo – Hrvatski prirodoslovni muzej, Zagreb
- Ozimec, R., Jalžić, B., 2003: Špiljska fauna Parka prirode Biokovo (Cave-dwelling fauna of the Natural Park Biokovo). U: Besendorfer, V., Kopjar, N. (ur.): Zbornik sažetaka 8. hrvatskog biološkog kongresa, 228-229, Zagreb
- Ozimec, R., Jalžić, B., Pavlinić, I., Bedek, J., 2002: Godišnji izvještaj projekta Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo za 2002. godinu. Hrvatsko biospeleološko društvo i Hrvatski prirodoslovni muzej, 1-34 + prilozi, Zagreb
- Ozimec, R., Lukić, M., Pavlek, M., Bedek, J., Jalžić, B., 2007: Inventarizacija faune špilja i izvora i izrada biospeleološkog katastra Parka prirode Biokovo za 2006. godinu. Stručni elaborat, Hrvatsko biospeleološko društvo, 1-21 + prilozi, Zagreb

SUMMARY

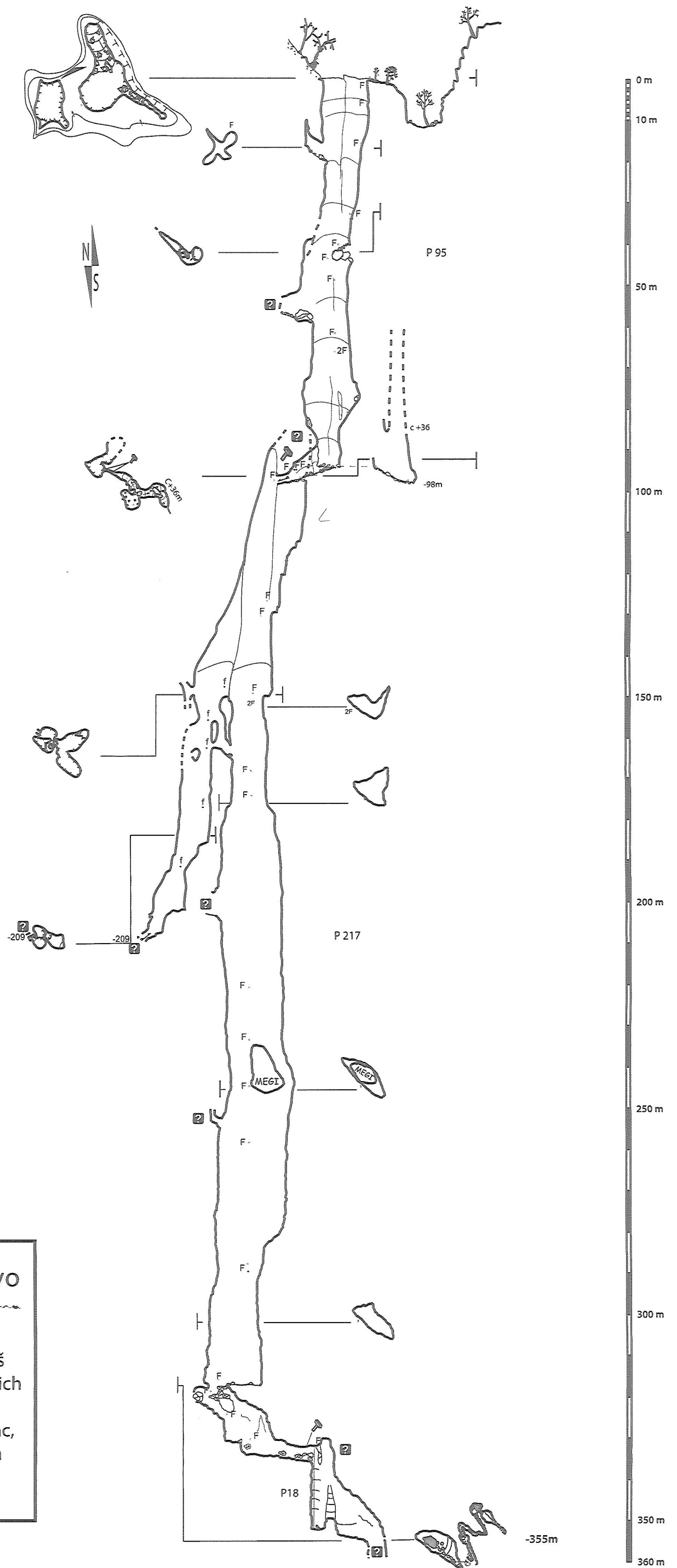
Jama Zečica (-355 m) on Biokovo Mt.

Zečica pit (-355 m) is located in east part of Natural Park Biokovo Mt, Middle Dalmatia, Croatia in region of Zečje Rudine, 1002 m over see. Pit is explored in 2002 by members of Croatian Biospeleological Society (CBS), during official biospeleological research for project: Cave fauna inventarisation and database for Nature Park Biokovo.

In period between 2002 and 2007 year pit was researched several times with cooperation of cavers from other speleo organisations: SO HPD Željezničar, Zagreb; SO PDS Velebit, Zagreb; SD Karlovac, SU Spelunka, Veprinac; SU Estavela, Kastav; SO HPD Dubovac, Karlovac, SK Ursus spelaeus, Karlovac.

Finally, in June 2007 Zečica pit was explored till -355 m deep and 73 m long. During research intensive biospeleological research have been performed, presented here as faunistical list with dominant terrestrial troglobites. Among all findings, most interesting is probable new taxa of cave amphipod belong to genus *Niphargus*.

At the moment Zečica pit is 24. deepest pit in Croatia and 7. deepest pit on Biokovo Mt., but with some specific features, with -217 m inner verticale have longest cave verticale on Biokovo Mt. In comparison with other biggest pits on Biokovo Mt., located between 1350 and 1590 m over see, entrance of Zečica pit is located significantly lower on 1002 m.

Jama Zečica, Zečje Rudine, Biokovo

26.5.2004., 28.10.2006. i 20.-25.6.2007.

topo: J. Bedek, I. Glavaš, D. Laušić, M. Borovec i D. Reš

mjerili: I. Bartolović, R. Reš, D. Reš, M. Lukić i I. Jellenich

istražili:

HBSD, SU Spelunka, SK Had, SU Estavela, SD Karlovac,

SD Špiljar, SO Dubovac, SO Željezničar i SD Profunda

dubina: 355 m

dužina: 73 m